

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžso/18/2015
Identifikačné číslo spisu:	7011201019
Dátum vydania rozhodnutia:	27.07.2016
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7011201019.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Zuzany Ďurišovej, v právnej veci žalobcu: L. L., bytom Q. XXX, Q., zast.: W. W., bytom Z. X, XXX XX B. proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, so sídlom Špitálska 8, 812 67 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 12. novembra 2014 č. k. 7S/141/2011-64 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 05. marca 2015 č. k. 7S/141/2011-80, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 12. novembra 2014 č. k. 7S/141/2011-64 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 5. marca 2015 č. k. 7S/141/2011-80 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č. j.: AA/2011/14773-OPHN zo dňa 08.09.2011 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“ - súčasť administratívneho spisu) žalovaný postupom podľa § 22 písm. b/ zákona č. 599/2003 Z. z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 599/2003 Z.z.“) v spojení s § 58 a § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) zamietol odvolanie žalobcu a rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny

Trebišov, odboru sociálnych vecí a rodiny č. W/2011/08256/7 Bín zo dňa 16.06.2011 (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňové rozhodnutie“, resp. „prvostupňový orgán“) potvrdil.

Podľa § 58 ods. 1 Správneho poriadku platí, že ak osobitný zákon neustanovuje inak, odvolacím orgánom je správny orgán najbližšieho vyššieho stupňa nadriadený správneho orgánu, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal.

Podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku platí, že ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

2. Pri svojom rozhodnutí žalovaný vychádzal zo skutočnosti, že žalobca bol poberateľom dávky v hmotnej núdzi a príspevkov k dávke od 01.02.2007. Nakoľko žalobca bol od 30.07.2007 práceneschopný, vznikol mu od 01.08.2007 nárok na ochranný príspevok, ktorého výška do 31.12.2010 bola 63,07 € mesačne.

Od 01.01.2011 nadobudol účinnosť zákon č. 543/2010 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, v ktorom sa prostredníctvom čl. X zmenili podmienky pre vyplácanie ochranného príspevku v nižšej sume, ako bolo žalobcovi poskytované, t. j. zákon ju stanovil na 34,69 € mesačne (zmena v ust. § 14 ods. 3 zák. č. 599/2003 Z.z.). Z uvedeného dôvodu bola, prvostupňovým orgánom priznaná dávka a príspevok v hmotnej núdzi po spočítaní ostatných dávok a príspevkov, ustálená na sumu 97,19 € (t.j. 60,50 € dávka v hmotnej núdzi pre jednotlivca podľa § 10 ods. 2 písm. a/ + 2,00 € príspevok na zdravotnú starostlivosť podľa § 11 ods. 2 + 34,69 € ochranný príspevok podľa § 14 ods. 3 zák. č. 599/2003 Z.z.).

3. Vo vzťahu k požiadavke žalobcu na priznanie príspevku na bývanie žalovaný stroho konštatoval, že tento príspevok žalobcovi nepatrí, lebo nemá splnenú podmienku podľa ust. § 13 ods. 3 a 4 zák. č. 599/2003 Z.z.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

A)

4. Proti uvedenému rozhodnutiu žalovaného podal žalobca prostredníctvom svojej občianskej zástupkyne žalobu zo 16.11.2011 na Krajský súd v Košiciach, v ktorej žiadal zrušiť napadnuté rozhodnutie v časti týkajúcej sa nepriznania príspevku na bývanie.

5. Žalobca sa domáhal najmä toho, aby mu bol poskytnutý príspevok na bývanie, pretože všetky doklady správneho orgánu predložil a na základe nich mal aj rozhodnúť a tento príspevok priznať, ktorý mu však doposiaľ poskytnutý nebol. K otázke zníženia dávky a príspevkov a ich výške sa nevyjadril.

Súčasne žiadal aj náhradu škody vo výške 2865,86 €.

B)

6. Krajský súd v Košiciach ako súd prvého stupňa preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie, a konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, na nariadenom pojednávaní vypočul účastníkov konania, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu žalovaného a prvostupňového správneho orgánu a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

7. Krajský súd z obsahu spisu zistil, že žalobca dňa 05.10.2009 podal opakovanú žiadosť o priznanie príspevku na bývanie, o tejto žiadosti doposiaľ správny orgán nerozhodol a uvedenú skutočnosť nemôže napraviť tak, že do druhostupňového rozhodnutia uvedie iba vetu, že žalobcovi tento príspevok nepatrí pre nesplnenie zákonnej podmienky ust. § 13 ods. 3 a 4 zákona o pomoci v hmotnej núdzi. V takom prípade by bolo odňaté právo žalobcovi konať pred súdom, pretože konanie o žiadosti doposiaľ nebolo ani začaté, ani v ňom právoplatne rozhodnuté, pričom ide o dvojinstančné konanie a žalobca sa proti vydanému rozhodnutiu správneho orgánu môže brániť podaním odvolania, prípadne po vyčerpaní všetkých opravných prostriedkov, podaním žaloby na súd.

8. Z výsluchu zástupcu žalobcu konanom na pojednávaní 12.11.2014 mal krajský súd za preukázané, že

žalobca sa nedomáha zmeny výrokovej časti rozhodnutia, týkajúcej sa iného nároku ako aj iného správneho konania, ale domáha sa, aby mu bol priznaný príspevok na bývanie.

9. Na základe týchto skutočností, ak správny orgán prvého stupňa nerozhodol o príspevku na bývanie, ktorý bol dôvodom podania žaloby, ako aj odvolania, niet dôvodu, aby súd o tejto otázke rozhodoval, pretože neexistuje právoplatné rozhodnutie správneho orgánu o jeho nepriznaní, pokiaľ ide o žiadosť zo dňa 05.10.2009.

10. Správny orgán prvého stupňa je povinný rozhodnúť o príspevku na bývanie rozhodnutím, ktoré riadne odôvodní podľa ust. § 46, 47 Správneho poriadku a doručí ho žalobcovi, resp. jeho zástupcovi /ako má vedené vo svojom spisovom materiáli, t.j. jeho sestre/, aby v prípade jeho nespokojnosti, mohol podať odvolanie, o ktorom rozhodne správny orgán v druhom stupni. Uvedené rozhodnutie musí urobiť urýchlene, bez prietáhov.

11. Krajský súd ďalej uviedol, že ak je správny orgán v konaní nečinný, žalobca sa môže domáhať spravodlivosti na súde, podľa ust. § 250t a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Súd súčasne poučil zástupkyňu žalobcu, aby požiadal Centrum právnej pomoci o poskytnutie právnej pomoci, za splnenia podmienok uvedených v zákone č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní v znení neskorších predpisov.

12. Krajský súd zdôraznil, že v tomto (preskúmvacom) konaní, kde súdy rozhodujú o legalite vydaného správneho aktu verejnej správy, súd nie je kompetentný prejednávať aj náhradu škody, preto v časti uplatnenia náhrady škody voči správnomu orgánu v sume 2865,86 €, súd rozhodol tak, že vec postúpil Okresnému súdu v Trebišove.

13. Vzhľadom k tomu, že napadnuté rozhodnutie o znížení dávky a príspevkov v hmotnej núdzi boli v súlade so zákonom, žalobca o preskúmanie tejto výšky nežiadal, ale žiadal o iný príspevok, o ktorom doposiaľ nebolo rozhodnuté, krajský súd žalobu zamietol.

III.

Odvolanie žalobcu/stanoviská

A)

14. Včas podané odvolanie zo dňa 22.12.2014 (č. l. 68) proti rozsudku prvostupňového súdu žalobca založil na nasledujúcich odvolacích dôvodoch:

- a) v konaní došlo k vadám uvedených v § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a súčasne
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

15. V odvolaní žalobca namietal predovšetkým, že sa krajský súd obmedzil len na dokazovanie, ktoré sám uznal za potrebné, a to len vo veci zníženia dávky v hmotnej núdzi, aj keď mal podľa názoru žalobcu vykonať dokazovanie v celom žalobcom navrhovanom rozsahu (najmä žalobcom predložené prílohy č. 1, 3 a 5 žaloby zo dňa 16.11.2011).

Taktiež považoval za zavádzajúce tvrdenie krajského súdu, že správny orgán o žiadosti o príspevku na bývanie nerozhodol, a preto nie je namieste podanie tejto žaloby.

16. V ďalšej časti odvolania sa žalobca venoval odôvodnenosti priznania príspevku na bývanie, o ktorý požiadal písomným podaním dňa 05.10.2009, pričom dňa 03.11.2009 predložil aj požadované doklady.

17. Vzhľadom na to, že žalovaný nepriznal žalobcovi (jeho občianskej zástupkyňi) príspevok na bývanie od 14.02.2007 do 01.09.2009, mal byť žalobca (jeho občianska zástupkyňa) poškodený na oprávnenom nároku, čím mu vznikla škoda vo výške 1526,66 € a od 01.09.2009 až doposiaľ do 28.05.2013, škoda vo výške 2566,80 € s 8,5 % ročným úrokom z omeškania až do zaplattenia, teda celková škoda vo výške 2810,06 €.

18. Záverom žalobca požadoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd podľa § 250ja ods. 3 a postupom podľa § 219 až § 221 O.s.p. zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj obidvoch správnych orgánov, priznal žalobcovi náhradu škody vo výške 2810,06 € s 8,5 % úrokom z omeškania od 01.03.2007 až do zaplattenia spolu s priznaním náhrady trov konania.

B)

19. Vo svojom vyjadrení z 23.01.2015 (č. l. 76) sa žalovaný postupne vyjadril k jednotlivým odvolacím námietkam žalobcu.

Prvú časť odvolania žalovaný označil za všeobecnú a z toho dôvodu nezrozumiteľnú. Ohľadom dôvodov a skutočností preukazujúcich, že zástupkyňa žalobcu je vlastníčkou domu, v ktorom býva žalobca a ktoré sú totožné s dôvodmi uvedenými v žalobe, žalovaný uviedol, že v čase vydania prvostupňového aj napadnutého rozhodnutia bolo preukázané, že zástupkyňa žalobcu (ani jej právny predchodca) nie je vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti ani v polovici. K nároku na priznanie náhrady škody v hore vyčíslenej sume konštatoval, že v správnom súdnictve podľa Piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sa nepreskúma náhrada škody.

20. Žalovaný sa plne stotožnil s napadnutým rozhodnutím a vyjadreniami a mal za to, že dôvody uvedené v odvolaní sú zavádzajúce a účelové, a preto navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil rozsudok krajského súdu.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“) ako aj ustanovenia § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po verejnej porade senátu jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny a vydaný v súlade so zákonom, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. potvrdil.

22. Na prvom mieste Najvyšší súd dáva do pozornosti, že predmetom odvolacieho súdneho konania je prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 v spojení s § 205 O.s.p.) o nevyhovení žalobe a o jej zamietnutí, preto Najvyšší súd ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu i súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami žalobcu (§ 250j ods. 2 O.s.p.), a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovanej.

23. Ďalej zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo/84/2007, sp. zn. 6Sžo/98/2008, sp. zn. 1Sžo/33/2008, sp. zn. 2Sžo/5/2009 či sp. zn. 8Sžo/547/2009) nie je úlohou súdu

pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto odvolaciemu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

24. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

25. Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval fakty pre účastníkov známe z prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa Najvyšší súd vo svojom odôvodnení iba obmedzil na stručné zhrnutie skutkových okolností a zhodnotenie právnych záverov a námietok žalobcu.

26. Z pripojeného administratívneho a súdneho spisu vyplýva, že žalobcovi bola prvostupňovým rozhodnutím podľa § 26 ods. 2 zák. 599/2003 Z.z. a zákona č. 601/2003 Z.z. o životnom minime a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov od 01.06.2011 znížená dávka a príspevky na sumu 97,19 €, a to z dôvodu zmeny právnych predpisov. S účinnosťou od 01.01.2011 sa občanovi v hmotnej núdzi s nepriaznivým zdravotným stavom poskytuje ochranný príspevok v sume 34,69 €. Podkladom pre vydanie rozhodnutia boli doklady o príjmových, majetkových a rodinných pomeroch, na základe ktorých bol žalobcovi v zmysle zák. č. 599/2003 Z.z. priznaný nárok na dávku v hmotnej núdzi podľa § 10 ods. 2 písm. a/ vo výške 60,50 €, príspevok na zdravotnú starostlivosť pre jednu osobu podľa § 11 vo výške 2 € a ochranný príspevok pre jednu osobu podľa § 14 ods. 3 vo výške 34,69 €. Výška dávky a príspevkov bola určená ako rozdiel medzi sumou nárokov a príjmom, pričom pri výpočte pomoci v hmotnej núdzi nebol preukázaný žiadny príjem.

Žalovaný prvostupňové rozhodnutie potvrdil, nakoľko v konaní bolo riadne preukázané, že žalobca má od 01.08.2007 nárok na ochranný príspevok, ktorý vzhľadom na dočasnú pracovnú neschopnosť trvá doteraz, avšak jeho výške musela byť prehodnotená z dôvodu zmeny právnej úpravy. Nakoľko sa žalobca v odvolaní dožadoval poskytnutia príspevku na bývanie, žalovaný v závere odôvodnenia poukázal na to, že tento mu v zmysle § 13 ods. 3 a 4 zákona č. 599/2003 Z.z. nepatrí.

Podľa § 14 ods. 3 zák. č. 599/2003 Z.z. v znení relevantnom pre prejednávanú vec ochranný príspevok je 34,69 € mesačne, ak ide o občana v hmotnej núdzi s nepriaznivým zdravotným stavom podľa § 7 písm. f/ alebo fyzickú osobu s nepriaznivým zdravotným stavom podľa § 7 písm. f/, ktorá sa s občanom v hmotnej núdzi spoločne posudzuje.

Podľa § 14 ods. 3 zák. č. 599/2003 Z.z. v cit. znení Úrad dávku a príspevky odníma a ich výplatu zastaví alebo ich zvýši, alebo zníži a vyplatí ich vo vyššej sume alebo v nižšej sume, ak sa zmenia skutočnosti rozhodujúce na vznik nároku.

27. Krajský súd v súlade s úlohou mu zverenou v oblasti správneho súdnictva, preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj postup mu predchádzajúci a dospel k záveru o nedôvodnosti podania žaloby, nakoľko postup žalovaného a prvostupňového orgánu bol pri rešpektovaní základných zásad správneho konania zákonný, s čím sa Najvyšší súd stotožňuje. Podľa názoru Najvyššieho súdu v konaní neboli zistené pochybenia, ktoré by vplývali na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a boli dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia.

28. Z odvolania žalobcu jednoznačne vyplýva, že namieta nepriznanie príspevku na bývanie a nevykonanie dôkazov v súvislosti s preukazovaním oprávnenosti poskytnutia uvedeného príspevku, na

základe čoho žiada náhradu škody. V odvolaní žalobca, rovnako ako v žalobe, nenamieta samotné zníženie dávky v hmotnej núdzi a jej výšku, čo bolo predmetom prvostupňového aj napadnutého rozhodnutia a ani sa nedomáha zmeny výrokovej časti rozhodnutia.

29. Najvyšší súd sa stotožňuje so záverom krajského súdu, že o žiadosti o priznanie príspevku na bývanie správny orgán doposiaľ nerozhodol a uvedenú skutočnosť nie je možné napraviť tak, že žalovaný v napadnutom (druhostupňovom) rozhodnutí uvedie vetu o nesplnení podmienky na príspevok, nakoľko by bolo žalobcovi odňaté právo na riadne správne (prípadne následné súdne) konanie.

Navyše pre zákonné rozhodovanie o žiadosti účastníka sa od správneho orgánu vyžaduje vykonať dostačujúce zistenie skutkového stavu na správne právne posúdenie veci, t.j. správny orgán na zistené skutočnosti potrebné pre rozhodovanie o príspevku na bývanie musí aplikovať príslušnú právnu normu, ktorou je v prejednávanej veci § 13 a súvisiace ustanovenia zák. č. 599/2003 Z.z. Tieto úvahy sa však v napadnutom rozhodnutí nenachádzajú.

30. K námietke žalobcu o nevykonaní riadneho dokazovania odvolací súd uvádza, že všetky dôkazy, ktoré boli žalobcom v konaní predložené sa týkajú príspevku na bývanie, a preto vzhľadom na výrok napadnutého a prvostupňového rozhodnutia, nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia.

31. Pre úplnosť považuje Najvyšší súd za potrebné uviesť, že odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne nové skutočnosti, právne významné pre uvedené konanie, s ktorými by sa krajský súd v rámci svojho konania nezaoberal. Argumenty a námietky uvedené žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu preukazujúce dôvodnosť zrušenia napadnutého rozhodnutia a tie uplatnené v odvolaní, sú obsahovo totožné, pričom krajský súd sa s nimi dostatočným spôsobom vysporiadal.

32. Záverom Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (žalobcu), t.j. zodpovednosti za obranu svojich práv (*vigilantibus leges sunt scriptae*) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, vybrať si podľa Občianskeho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti rozhodnutiu či postupu orgánu verejnej správy. Preto správny súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody, t.j. dispozitívne rozhodnutie účastníka konania z úradnej povinnosti meniť alebo ho presvedčať o nevhodnosti takto zvoleného prostriedku nápravy.

33. Najvyšší súd má na základe vyššie uvedených záverov za preukázané, že krajský súd postupoval správne, keď žalobu zamietol. Napadnuté rozhodnutie žalovanej má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 Správneho poriadku, pričom vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a v súlade so zákonom riadne právne posúdené. Na základe týchto skutočností nie sú námietky žalobcu spôsobilé spochybniť správnosť rozhodnutia krajského súdu.

V.

34. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu ako aj argumentácie žalovaného, rozhodol Najvyšší súd tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

35. O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého neúspešnému žalobcovi právo na náhradu trov tohto konania nevzniklo.

36. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 3 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava povinnosti zaplatiť poisťné je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla

potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).